

Utorok 19. týždňa

Mt 18,1-5.10.12-14

Kritériá veľkosti človeka v nebeskom kráľovstve
Môj príspevok k rastu Božieho kráľovstva

Kto je najväčší v nebeskom kráľovstve? Správna otázka na správneho adresáta, v správnej dobe. A veľmi konkrétna. Pretože Ježišova odpoveď jasne definuje vzťahy, podmienky, zákony tohto kráľovstva. On ho neustále približuje k ľuďom, od okamihu svojho príchodu na svet.

Už vtedy Izraelský národ počuje – Priblížilo sa Božie kráľovstvo (*porov. Mk 1,15*).

Kráľovstvo, o ktorom Ježiš pred Pilátom hovorí, že nie je z tohto sveta. Ktoré opisuje v mnohých podobenstvách. Ako prišlo spolu s ním na tento svet nebadane, aj podobenstvá ho predstavujú na začiatku celkom jednoducho. Ako horčičné zrnko ako podobné hospodárovi, vinohradníkovi a mnohé iné prirovnania. Ale ono má v sebe aj úžasnú silu. Božie kráľovstvo je v neustálej dynamike. Ono rastie, nadobúda úžasné, obrovské rozmery. Nie však také rozmery, že by sme ho mohli zmerať, ako nejakú vec. Jeho rozmermi sú okrem iného aj ľudské skutky. Jeho rozmermi sme aj my sami.

Pán Ježiš nielen hovorí, že Božie kráľovstvo sa priblížilo, on hovorí ešte čosi viac. Hovorí, že Božie kráľovstvo je medzi nami, dokonca v nás. A rastie tak, ako rastiem ja. Ako rastie môj vzťah k Nebeskému Otcovi, ktorého nám Ježiš predstavuje dôverným oslovením – Abba – Otče. S ktorým sa Ježiš stotožňuje, keď hovorí – „**Ja a Otec sme jedno**“ (*Jn 10,30*).

Božie kráľovstvo je teda niečo konkrétne, čo prežívame a máme prežívať každý deň. To nie je vôbec naša predstava, kde sa možno raz dostanem na konci svojho života. Božie kráľovstvo, to je môj každodenný život v Ježišovi Kristovi a s Ježišom Kristom. To je náš kresťanský život uprostred všetkého diania, ktoré je okolo nás. Božie kráľovstvo – to je prítomnosť Boha medzi nami. Božie kráľovstvo – to som aj ja.

Na otázku, kto je v ňom najväčší, Ježiš odpovedá radikálne. Nevyhovára sa, nehovorí všeobecne. Ale dáva príklad. Postaví do stredu dieťa a dáva vzor. Dieťa je vzorom pre dospelého človeka. Zaujímavý postreh. Dieťa ale miluje svojho otca. Celkom mu verí. Dôveruje. Odovzdáva sa do jeho vôle. Ak budeme mať aj my takéto vzťah k Nebeskému Otcovi, pochopili sme tento radikalizmus detského vzoru.

Ježiš ide ešte ďalej. Nehovorí len o tom, čo je Božie kráľovstvo, kto je v ňom najväčší. Zároveň hovorí, ako on vníma človeka, vchádzajúceho do Božieho kráľovstva. Vníma ho predovšetkým, ako veľkú hodnotu. Pretože zanecháva mnohých a je ochotný ísť za tým, kto sa stratil, kto zablúdil. Inými slovami povedané, kto zablúdil. Hľadá ho, aby ho priviedol späť, k Otcovi, do Božieho kráľovstva. Tak to už robí viac než 2000 rokov, aby priviedol celé ľudstvo na tú správnu cestu. Ježiš tu vyjadruje svoj individuálny vzťah a prístup k človekovi. Aj my sme sa ocitli niekedy v situácii, kedy sme sa snád' na chvíľu stratili, zablúdili. Možno aj zablúdili. Aj to sa stáva. Sme mnohokrát slabí. To, že sme tu, to je aj Ježišova individuálna starosť o každého z nás. On sa vybral za nami, aby nás priviedol späť. Mnohokrát aj bez toho, aby sme si to čo i len uvedomili. Božie kráľovstvo preto rastie aj nepozorovane, skryto. Pretože Ježiš je jeho hlavným protagonistom. On je ten, ktorý je v ňom najväčší. On ako Boží Syn, privádzajúci často „neposlušné deti“ k svojmu a nášmu Otcovi.

Preto namiesto otázky, kto je najväčší v nebeskom kráľovstve, pýtajme sa skôr sami seba, ako ja konkrétne prispievam a čo robím preto, aby Božie kráľovstvo rástlo aj mojím pričinením.

Amen.